

Nazireeër

Een Nazireeër (ook wel Nazireer, van het Hebreeuwse 'nazir' = gewijde) is een Bijbelse benaming voor iemand die zich speciaal aan God wilde toewijden. Een Nazireeër mocht geen wijn drinken en zijn haar niet laten knippen. Ook mocht hij niet in aanraking komen met een dode, of zelfs maar met een overledene onder een dak verkeren.

De regels waaraan een Nazireeër zich moest houden staan in het Bijbelboek Numeri 6:1-21. De gelofte die werd afgelegd kon gelden voor het hele leven of voor een bepaalde periode. In het Oude Testament worden twee Nazireeërs genoemd: Simson in het boek Richteren (13:5), en Samuel (in I Samuel 1:11).

Nasso "Maak een balans op "
Bamidbar (Numeri) 4:21-7:89
7 Sivan 5766 - 03 juni 2006

Doorheen de Schriften zijn er veel persoonlijkheden die genoeg toegewijd zijn om hun leven te offeren in de dienst van HaShem. Omwille van hun sterke toewijding dragen deze individuen de kracht van het geloof uit . Zij demonstreren de sterkte en de kracht van HaShem door hun bereidheid om Hem te dienen ondanks alle tegenstand. Als volgers van Yeshua zouden ook wij bereid moeten zijn onszelf te offeren en Hem te volgen, waarheen Hij ons ook leidt.

In Nasso kunnen we dit soort toegewijtheid zien in de Nazireeër-eed. Van de Nazireeër werd vereist dat hij of zij zich totaal afzonderde van familie, vrienden en de gemeenschap. Hij of zij werd verwacht zich uitsluitend toe te leggen op het dienen van HaShem, zolang de eed duurde. Voor sommige personen duurde de eed een leven lang, maar voor personen die de eed vrijwillig op zich namen was de minimum duur zeven dagen.

HaShem geeft ons voorbeelden, zowel in de Tenach als in de B'rit Hadashah van personen die zich als Nazireeër verbonden tot het dienen van HaShem. In de Schriften zijn vier specifieke voorbeelden die de ontberingen, die gepaard gaan met de verbintenis om HaShem te dienen als een Nazireeër, verpersoonlijken. Drie van deze personen waren Nazireeërs voor het leven. Hun ouders hadden hen opgedragen om HaShem te dienen als een Nazireeër, nog voor hun geboorte.

De vierde persoon koos vrijwillig om een Nazireeër te worden.

De vier Nazireeërs die specifiek vernoemd worden in de Schriften zijn Shimshon (Simsom), Sh'mu'el (Samuël), Yochanan the Baptizer, (Johannes de Doper) en (Rav Shaul) (de apostel Paulus).

Zoals we zullen zien, waren deze personen gescheiden van hun familie en vrienden, om HaShem te dienen met hun hart, ziel en kracht.

Bamidbar 6:4-5 stelt: "Al de tijd van zijn nazireeërschap zal hij niets eten dat van de wijnstok afkomstig is, van de pitten af tot de toppen der ranken toe. Al de tijd van zijn nazireeërgelofte zal geen scheermes over zijn hoofd komen, totdat de tijd, voor welke hij zich aan de HERE gewijd heeft, ten einde is, zal hij heilig zijn, hij zal zijn hoofdhaar lang laten groeien."

Twee van de meest opmerkelijke kenmerken van de Nazireeër waren zijn toewijding aan HaShem's gebod om geen druivenproducten te eten of te drinken en zijn of haar haar niet te knippen.

Dientengevolge was het voor een Nazireeër vereist dat zijn of haar levenswijze veranderde. Een Nazireeër diende er anders uit te zien dan de gangbare sociale norm.

We kunnen een sterke toegewijde levenswijze aan de Nazireeër zien in Shimshon (Simson), Sh'mu'el (Samuel), en Yochanan (Johannes) de Doper.

Shimshon was een Nazireeër van geboorte, doordat zijn moeder voor zijn geboorte de verbintenis aanging de geboden na te leven die aan de Nazireeërs gegeven waren.

We kunnen dit zien in Shof'tim (Richteren) 13:4-5 welke stelt: "Dus neem u in acht en drink geen wijn of bedwelmende drank en eet niets onreins. Want ziet, gij zult zwanger worden en een zoon baren; geen scheermes zal ooit op zijn hoofd komen, want van de moederschoot af zal de jongen een Nazireeër Gods zijn."

Shimshon's moeder is nadrukkelijk gelast door HaShem zich te onthouden van wijn en sterke drank en toe te laten dat het haar van het kind groeit. Vanaf zijn geboorte was Shimshon gekozen als een Nazireeër om Yisra'el te bevrijden van de onderdrukking van Ph'lishtim (Palestijnen).

Ongelukkigerwijs was Shimshon niet volledig gericht op het dienen van HaShem. Shimshon nam zijn roeping als vanzelfsprekend en liet de geneugten van de wereld toe hem te verlokken. Hij was gemakkelijk klein te krijgen door Delilah. Door HaShem's genade werd Shimshon hersteld in zijn vroegere zalving toen hij berouw toonde.

Hij vervulde derhalve zijn afzondering als een Nazireeër door zijn leven te geven om Yisraël te bevrijden van de Ph'lishtim.

Sh'mu'el was ook een Nazireeër van geboorte.

1 Sh'mu'el 1:11 stelt: "Toen deed zij een gelofte en zeide; HERE der Heerscharen, indien gij werkelijk naar de ellende uwer dienstmaagd omziet en mij gedenkt en uw dienstmaagd niet vergeet, maar aan uw dienstmaagd een mannelijke nakomeling geeft, dan zal ik die voor zijn gehele leven de HERE geven en geen scheermes zal op zijn hoofd komen."

Zoals Shimshon was ook Sh'mu'el apart gezet voor de dienst van HaShem. Met als gevolg dat hij een niveau van heiligheid bereikte, die het hem toeliet in de tempel te blijven met de priesters.

In feite had Sh'mu'el's moeder zich verbonden om hem bij de priesters te laten, zoals 1 Sh'mu'el 1:22 stelt: "Als de jongen gespeend is, dan zal ik hem brengen en zal hij verschijnen voor het aangezicht des HEREN en daar voor altijd blijven."

Sh'mu'el verloor zijn gerichtheid op zijn roeping niet. Dus: Sh'mu'el werd rechtvaardiger dan de cohenim (priesters) die in de tempel dienden. Sh'mu'el hoorde het woord van HaShem toen de priesters corrupt en onheilig werden. Met als gevolg dat Sh'mu'el de plaats van de priesters innam als spreekbuis van HaShem tot Yisraël.

Yochanan (Johannes) de Doper was ook als Nazireeër gezalfd vanaf zijn geboorte. Lucas 1:15 stelt: "Want hij zal groot zijn voor de HERE en wijn en sterke drank zal hij niet drinken en met de Heilige geest zal hij vervuld worden, reeds van de schoot zijner moeder aan,"

Van Yochanan (Johannes) de Doper werd ook vereist zich te onthouden van wijn en sterke drank vanaf in zijn moeders schoot. Als Nazireeër had Yochanan (Johannes) de Doper een specifieke roeping, te wandelen in de geest en de kracht van Elijah zoals Lucas 1:17 stelt. Derhalve gebruikte HaShem de toewijding en gerichtheid van Yochanan om de harten van de mensen te openen voor de komende Mashiach.

Van de Schriften kunnen we zien dat deze drie personen apart gezet waren vanaf hun geboorte om Yisra'el te bevrijden, HaShem's woord te spreken en de weg voor te bereiden voor Mashiach.

Niet alle Nazireeërs waren Nazireeërs van geboorte. HaShem maakte het mogelijk voor een individu om vrijwillig de roeping van Nazireeër te aanvaarden. Anders dan de persoon die een geboren Nazireeër was, scheerde de vrijwillige Nazireeër zijn of haar hoofd bij het afleggen van de eed.

Een individu dat na zijn geboorte een Nazireeër-ees begon, was onrein geworden als een gevolg van zijn leven in een onreine wereld.

Bij voorbeeld, in de aanwezigheid van de doden te zijn, was verboden voor een Nazireeër. Dus, een persoon die een begrafenis had bijgewoond zou onrein worden.

Ten gevolge daarvan werd van de Nazireeërs vereist hun hoofd te scheren, zoals gesteld in Bamidbar (Numeri) 6:9 “Sterft echter geheel onverwacht iemand in zijn omgeving, zodat hij het hoofdhaar van zijn Nazireeërschap verontreinigt, dan zal hij zijn hoofdhaar afscheren op de dag van zijn reiniging, op de zevende dag zal hij het afscheren.” Het scheren van het hoofd liet de persoon toe de Nazireeër-eed te beginnen met nieuw hoofdhaar. Dit gaf aan dat de persoon zich totaal had toegewijd aan het dienen van HaShem. Een individu die zijn hoofd scheerde toen hij de Nazireeër-eed aflegde was Rav Shaul.(apostel Paulus). In feite geeft Handelingen 18:18 aan dat Rav Shaul zijn hoofd scheerde en zich voorbereidde om naar Jeruzalem te gaan om de eed te vervullen.

In feite kunnen we in Handelingen 21 zien, als Rav Shaul aankomt in Jeruzalem, dat Jacobus hem gebod om ook de onkosten voor andere personen die de Nazireeër-eed willen afleggen te betalen.

Jacobus en de ouderen droegen Rav Shaul op dit te doen, om te bewijzen dat hij de mensen niet onderwees om de Thora weg te doen.

In gehoorzaamheid aan Jacobus en de ouderen ging Rav Shaul akkoord.

Bijgevolg bewees Rav Shaul dat hij zich verbond om HaShem te dienen met zijn hele hart.

Het was de hoop van de ouderen, dat anderen getuigen zouden zijn van Shaul's toewijding en zich zouden realiseren dat hij de Y'hudim onder de volken niet onderwees het gebod van de besnijdenis te schenden.

Het is duidelijk in Handelingen 21 dat Rav Shaul's vrijwillige verbintenis tot de Nazireeër-eed een gevolg was van zijn totale toewijding aan HaShem.

Voor de dagen van zijn afzondering echter voorbij waren, werd Shaul met geweld uit de Tempel weggevoerd en gevangengezet.

HaShem kon dit incident gebruiken om te bewijzen dat Shaul toegewijd was aan de Thora en met de Geest wandelde.

Het gevolg was dat Yeshua verheerlijkt werd door Rav Shaul's bereidheid om vrijwillig een Nazireeër te worden.

Deze vier individuen steken er bovendien in de Schriften, omwille van de grote daden die ze verwezenlijkten in de dienst van Hashem.

Niettemin gaven elk van deze personen, vooraleer ze hun roeping konden vervullen, hun familie en vrienden op om HaShem te dienen als een Nazireeër.

In feite konden ze zich zelfs niet verontreinigen voor hun ouders, zoals Bamidbar 6:7 stelt: "Aan zijn vader noch zijn moeder, aan zijn broeder noch zijn zuster mag hij zich na hun sterven verontreinigen, want het Nazireeërschap zijns Gods is op zijn hoofd."

Het leven van een Nazireeër moet zeer moeilijk geweest zijn, omwille van de totale afzondering die vereist was. Door deze zelfopoffering te begrijpen, kunnen we begrijpen wat het betekent Yeshua de leiding over elk aspect van ons leven te geven. Laat ons daarom onszelf geestelijk afzonderen van de wereld en het hart van een Nazireeër aannemen, om HaShem te dienen met elk aspect van ons wezen.
Door Rabbi Yaakov benYosef – ABOUT-Torah.org

Een nazireeër is een vrijwillige en daarmee opvallende priester.
Je gaat opvallen. Je roept verzet op. Je bent spelbreker.
Amos 2:11 "Sommigen van jullie maakte Ik profeet, anderen nazireeër – zo is het toch Israëlieten? Maar jullie gaven de nazireeërs wijn te drinken, en tegen de profeten hebben jullie gezegd: 'jullie mogen niet profeteren'."

Over het naziraat

Voordat we ingaan op de rol van Paulus bij het beëindigen van het naziraat van de vier mannen, willen we eerst iets zeggen over het naziraat zelf. Zoals gezegd kunnen we er in Num. 6 meer over lezen. Het gaat daar over het tijdelijk naziraat. Er was ook een levenslang naziraat. Zo was Simson zijn leven lang nazireeër, aan God gewijd. Dat gold ook voor Samuël. Maar er was dus ook een tijdelijk naziraat. Iemand wijdde zich voor een bepaalde tijd of voor een bepaalde taak aan God. Of iemand legde over een bepaalde zaak een gelofte af tegenover God. Gedurende de tijd van het naziraat mocht zo iemand o.a. zijn hoofdhaar niet afscheren, geen dode aanraken, niets van de wijnstok nuttigen. Heel belangrijk was - en daarom ook uitvoerig in Num. 6 beschreven - de beëindiging van het naziraat. Dat moest in de tempel gebeuren volgens een bepaald ritueel.

Dat dit naziraat ook daadwerkelijk in praktijk werd gebracht weten we niet alleen door de vier mannen waarover in Hand. 21 gesproken wordt, maar ook bijv. uit Hand. 18:18, waar staat dat Paulus te Kenchrea zijn hoofdhaar liet afknippen, 'want hij stond onder een gelofte'. Ongetwijfeld is dit de gelofte van het naziraat. Paulus had dus zelf ervaring met het tijdelijke naziraat. Ook bij de joodse geschiedschrijver Josephus lezen we er iets over (in: De Oude Geschiedenis van de Joden, boek XIX, 293v), waar staat: 'Het lag voor de hand dat (koning) Agrippa ... alle haast maakte met zijn terugkeer en dat hij, in Jeruzalem aangekomen, dankoffers opdroeg, waarbij hij zich nauwgezet hield aan de voorschriften van de Joodse wet. Om dezelfde reden regelde hij ook dat een groot aantal Nazireeërs zich liet scheren...'. Dat wil zeggen: Agrippa betaalde de hoge kosten die verbonden waren met de afloop van de naziraatsperiode. Het verband waarin Josephus erover schrijft, maakt duidelijk dat Agrippa hiermee een bewijs wilde leveren van zijn trouw aan de Joodse wet. Dus op dit punt is er sprake van een enigszins vergelijkbare situatie met die van Paulus in Hand. 21. Wie de kosten van de beëindiging van het naziraat van anderen op zich nam, toonde daarmee aan de wet te eerbiedigen.

In de bekende Bijbelse Encyclopedie (uitg. Kok Kampen, 1975; 2e, geheel herziene druk) staat bij het woord 'Nazireeër' heel in het kort iets over Num. 6. Het stukje

eindigt met de volgende woorden: 'De bewoordingen van Rom. 12,1 doen sterk denken aan de eisen van het nazireeërschap, dat in de geestelijke zelfovergave zijn Nieuw Testamentische vervulling vindt.'

Als je deze woorden leest vraag je je af: en hoe zou Paulus tegen zo'n zin aankijken? Hoe heeft hij zijn naziraat en dat van andere joodse medegelovigen gezien? Zou het volgens de apostel in het Oude Testament bij het op zich nemen van een naziraat niet om een geestelijke zelfovergave zijn gegaan? Was het in het Oude Testament alleen maar uitwendig, vormendienst, ongeestelijk? Kun je je zo gemakkelijk afmaken van de woorden (wetten) van het Oude Testament door er de Nieuw Testamentische 'geestelijke zelfovergave' voor in de plaats te zetten? Het lijkt me dat de aangehaalde woorden uit de Bijbelse Encyclopedie geen recht doen aan de Oud Testamentische gelovigen, en ook niet aan Paulus.

De rol van Paulus

Onder exegeten bestaat geen overeenstemming over de vraag welke rol Paulus in Hand. 21 precies heeft gespeeld bij de afwikkeling van het naziraat van de vier mannen. Vers 24 spreekt van '... heilig u met hen en draag de kosten voor hen, opdat zij hun hoofd kunnen laten scheren'. Vers 26: '... en hij heiligde zich de volgende dag met hen, ging in de tempel en deed aangifte, dat de dagen der heiliging zouden duren, totdat voor ieder hunner de gelofte gebracht was.' Vers 27: 'toen nu de zeven dagen nagenoeg om waren...'

De vraag is: wat betekenen de woorden 'heilig u met hen'? Dit kan volgens velen niet betekenen dat Paulus zelf een naziraat op zich nam, want de minimum termijn voor een naziraatsgelofte bedroeg 30 dagen.

In het Misjna-tractaat Nazir - waarop dr. M. Boertien in 1964 promoveerde - wordt wel over een periode van zeven dagen gesproken. Het betreft een periode van reiniging. Wanneer een nazireeër zich in een bepaalde mate verontreinigd heeft, moet hij zich reinigen. Op de derde en zevende dag moet hij een besprenging ondergaan. De in Hand. 21 genoemde zeven dagen zou kunnen wijzen op deze procedure van reiniging (heiliging).

Blijft alleen de vraag waarom Paulus deze reiniging moet ondergaan, daar hij geen naziraat op zich heeft genomen en zich dus ook niet als zodanig verontreinigen kan. Daarom zegt men ook wel dat deze zevendaagse periode van reiniging los gezien moet worden van het naziraat, maar enkel betrekking heeft op de levietische reinheid, waarover in Num. 19:11vv gesproken wordt. Wie in aanraking is geweest met een dode zal zich eerst zeven dagen reinigen (op de 3e en de 7e dag) en pas daarna de tabernakel/tempel binnengaan. Omdat het buitenland geacht werd een onreine plaats te zijn, werd iedereen die de tempel wilde binnengaan, nadat hij een buitenlandse reis gemaakt had, verplicht eerst zeven dagen van reiniging in acht te nemen. Ten aanzien van Paulus is het duidelijk dat hij uit het buitenland komt. Bij de vier andere mannen ligt dat moeilijker, want wie als tijdelijk nazireeër uit het buitenland kwam, was verplicht in het land Israël een naziraat van minstens dertig dagen op zich te nemen, alvorens het naziraat te beëindigen. Het laat zich daarom denken dat de vier mannen zich op een andere wijze hadden verontreinigd.

Hoe dit ook zij, er is geen onduidelijkheid over dat Paulus het naziraat van de vier

mannen serieus neemt - en daarmee de woorden uit Num. 6 -; dat hij de hoge kosten voor de beëindiging van hun naziraat op zich neemt, en dat hij de tempel serieus neemt als plaats waar het naziraat beëindigd wordt.

Je kunt je afvragen welke redenen Paulus kan hebben gehad op het verzoek van de oudsten van Jeruzalem in te gaan? Het waren toch valse praatjes? Moet je daar aandacht aan besteden? Ongetwijfeld zal Paulus van harte zijn loyaliteit aan de wet van God, zoals die aan Israël is gegeven, hebben willen uitdragen. Had hij ook Timotheüs niet laten besnijden? Had hij niet zelf een naziraat op zich genomen? Voor Paulus als Jood was het geen vraag of hij zich in zijn leven zou houden aan de wet. Natuurlijk waren er zaken in discussie onder de Joden. De halacha was niet overal gelijk. Maar in grote lijn was men het eens over de vraag hoe de wet onderhouden moest worden. En Paulus wilde daar van harte in meekomen, zoals blijkt uit zijn positieve reactie op het verzoek van de oudsten.

Maar wellicht is er nog een reden voor hem geweest om op het verzoek van de oudsten in te gaan. Het is namelijk opmerkelijk dat in het slot van het gedeelte in Hand. 21 de oudsten van Jeruzalem voor de dag komen met de afspraken die op het 'apostel-convent' (Hand. 15) zijn gemaakt, ten aanzien van de vraag hoe mensen uit de volken die gelovig zijn geworden hebben te handelen. Hoe moet hun halacha zijn? Toen is bepaald dat (vs 25) 'zij zich hebben te wachten voor wat de afgoden geofferd is, voor bloed, voor het verstikte en voor hoererij.' De herinnering aan die afspraak kan erop wijzen dat Paulus een groot belang heeft bij een goede relatie met Jeruzalem. Zou zijn zending onder de volken niet onder druk komen te staan, wanneer men zich in Jeruzalem massaal van hem zou afkeren? Als hij, Paulus, terecht weigert aan de volken het juk van de geboden, die God aan Israël heeft gegeven, op te (laten) leggen, dan mag hij er omgekeerd ook geen twijfel over laten bestaan dat hij van mening is dat de Joden wel (en hijzelf dus ook) naar de wetten van God hebben te leven.

Een cultureel voorschrift?

Rest ons de vraag of de geboden gezien moeten worden als cultureel bepaalde voorschriften, zoals we in de inleiding hoorden. Zou Paulus zich - evenals de andere apostelen en oudsten - zo druk hebben gemaakt over deze zaak als de wetten niet meer waren dan joodse culturele gebruiken? Verraden de woorden uit het aangehaalde artikel niet een bepaalde vooringenomenheid ten aanzien van zaken die met de wet van God te maken hebben? Hoe je het ook wendt of keert, er is een enorm verschil tussen de voorschriften van Germanen, Maori's, Aboriginals en andere volken aan de ene kant én de Joden aan de andere kant. De voorschriften van de Joden zijn in hun ogen niets meer of minder dan voorschriften van God, in Zijn gunst aan Israël gegeven. Er kan wel gediscussieerd worden over bepaalde afgeleide gebruiken, over de schriftelijke tora in relatie tot de mondeling tora, over geboden die slechts in het land Israël volbracht behoren te worden enz. enz. Maar voor Paulus en de andere Joden was de wet van God gegeven. Het ging maar niet over cultureel bepaalde voorschriften, die je al dan niet naast je neer kon leggen al naar gelang je wat meer voelde voor een andere cultuur. Dat is een typische heidense manier van oordelen over de wetten van het Oude Testament.

Voor de Joden - ook voor die Joden die in Yeshua geloven - is die wet heilig en goed. In de wet ontmoet de Jood de wil van God. Wie geeft hem (Paulus) het recht

zich van die wil van God los te maken? Paulus heeft zichzelf dat recht niet gegeven. Hij wilde dat recht ook niet. Hij wilde zijn wat hij was en wat hij was geworden: een wetgetrouwe Jood die in Yeshua de Messias van Israël en de Redder der wereld had leren kennen.